

Anoniem

# Het Incestdagboek

2018 Prometheus Amsterdam

## Noot van de auteur

Ik ben van mening dat iedereen het recht heeft zijn of haar verhaal te vertellen. Om verschillende redenen heb ik ervoor gekozen dat anoniem te doen. Ik heb veel details gewijzigd om mijn anonimiteit te beschermen. Maar aan de feiten waar het om gaat heb ik niets veranderd. Ik wil de lezer vragen mijn anonimiteit te respecteren.

Een van de therapeuten die ik heb voorgelogen was een mooie vrouw met een vader die nog bij Freud had gestudeerd. Ik vond haar aardig, totdat we dichterbij de incest kwamen. Tijdens mijn studie ging ik altijd op donderdagmiddag naar haar toe. We draaiden om mijn familie heen en ik loog over mijn relatie met mijn vader. Op een dag zei ze dat ze bang was voor zelfmutilatie. Ze wilde dat ik naar een psychiater ging met wie ze samenwerkte, die me medicatie kon voorschrijven. Ik ben haar spreekkamer uit gelopen en heb haar nooit meer gezien. De weken daarna heeft ze een paar keer mijn voicemail ingesproken omdat ze wilde weten of het wel goed met me ging. Ik heb nooit teruggebeld.

In alle sprookjes over incest tussen vader en dochter – ‘Het meisje zonder handen’, ‘Bontepels’, de oorspronkelijke versie van ‘Assepoester’, ‘Ezelsvel’ en de verhalen over de heilige Dymphna – de beschermheilige van de incestslachtoffers – zijn de dochters allemaal zoals je zou verwachten: onthutst door de seksuele avances van hun vader. Ze doen alles wat in hun macht ligt om eraan te

ontkomen. Maar ik niet. Een kind kan niet ontsnappen. En later, toen ik dat wel kon, was het te laat. Mijn vader beheerste mijn gedachten, mijn lichaam, mijn begeerte. Ik wilde hem. Ik ging naar huis. Ik ging terug voor meer.

De laatste keer dat ik seks met mijn vader had was in het strandhuis op het eiland, toen ik eenentwintig was. Daar zat ik een week met mijn vader en mijn broer, die toen net negentien was. We waren in geen jaren een week lang met ons drieën bij elkaar geweest; ik had mijn vader helemaal niet vaak meer gezien sinds ik op mijn zeventiende uit huis ging. Ik was al jaren niet meer in het strandhuis van onze familie geweest. Het grijze houten huis aan het water met de dakspanen, de vele veranda's en de witte luiken. Met de Amerikaanse vlag aan de oude vlaggenstok naast het witte hek van de voortuin.

Die week met mijn vader en mijn broer droeg ik een blauw bikinitopje. Het broekje was felrood. Mijn vader wilde me. Ik voelde zijn blikken op mijn schouders, mijn hals, mijn benen, borsten en heupen. Ik nam een andere houding aan als ik wist dat hij keek. Ik wilde sexy zijn. Ik liep anders als ik wist dat hij naar me keek. Als hij me nakeek terwijl ik over het pad van het huis naar het water liep. Als hij keek terwijl ik het witte shirt uittrok dat ik op het pad naar het strand aanhad voordat ik ging lezen en daarna zwemmen. Ik wilde hem ook. Ik was geen kind meer. Niet eens een puber. Ik was volwassen. Ik had een vrouwenlichaam.

We gingen briden met de mensen van het huis ver-

derop aan dezelfde weg. Ze vertelden hoe ik als klein meisje op het strand speelde – hoe dol ik op de hoge golven was – en kenden verhalen over mijn grootouders uit de tijd dat die het huis kochten, in de jaren zestig. We speelden Pinochle met mijn broer. We dronken gin-tonic op de oostelijke veranda.

Als kind had ik alle zomers in dat huis doorgebracht, als klein meisje had ik boven in dezelfde kamer geslapen. Mijn weinige fijne jeugdherinneringen spelen zich grotendeels af in dat huis.

De eerste twee avonden kon ik niet stoppen met masturberen bij de gedachte dat mijn vader zo dichtbij was. Aan de andere kant van het huis, alleen, in het bed met het walnotenhouten hoofdeinde. Ik kon er niets aan doen. Ik wilde dat hij me kwam neuken en tegelijk ook niet. De derde nacht kwam hij.

Ik herinner me hoe mijn vader de oude, zware deur van mijn slaapkamer openduwde. Ik wilde dat hij die deur opendeed. Ik wilde dat hij binnenkwam. Ik wilde hem die kamer met de geel met blauwe sprei en de ingebouwde boekenkasten met de door mijn grootvader aangeschafte complete werken van Sir Walter Scott horen binnenkomen. In die kamer met de witte gordijnen met de rode zeilbootjes erop, het patrijspoortvormige spiegeltje met de lijst van ahornbladeren, de kast met de gele regenjassen en de legergroene kaplaarzen en de grote flanelen overhemden op houten hangertjes. De kast met de geruite paraplu en de teenslippers.

Mijn vader trok het dekbed weg en zag mijn eenen-

twintigjarige lichaam. Ik was naakt en ik was nat. Ik wilde zijn grote harde pik in me. Ik was heel erg nat. Ik wilde hem helemaal in me. Ik was nog nooit zo geil geweest. Mijn hele lichaam was een en al seks. Mijn vader had van zichzelf ook een lustobject voor mij gemaakt. Ik objectiverde hem net zoals ik mezelf voor hem objectiverde. Ik kreeg een heftiger orgasme dan ik later in de twaalf jaar van mijn huwelijk ooit zou krijgen. We zeiden niets. Geen woord. Toen stapte hij mijn bed uit, liep mijn kamer uit en de gang in, terug naar zijn eigen bed. Er werd nooit een woord over die nacht gezegd.

Hij neukte me en hij liet me klaarkomen. Zoenen deden we nooit. We zoenden die nacht niet en ook niet toen ik een puber was, of toen ik elf was of tien, of negen of acht of zeven of zes of vijf of vier of drie.

Hij heeft zijn tong nooit in mijn mond geduwd.

Die week op het eiland heb ik Katherine Huntington, een huisvriendin en buurtgenote, de waarheid over de seks met mijn vader verteld. Ik heb haar verteld wat er gebeurde toen ik klein was. Ik durfde niet te vertellen wat er de afgelopen nacht was gebeurd – maar ik nam haar wel in vertrouwen over mijn kinderjaren. Ik was niet de enige die haar een bijzondere vrouw vond. Ze was in alles het tegengestelde van mijn moeder – buitengewoon capabel, warm, onafhankelijk. Iedereen aanbad haar. Ik keek naar haar op en wilde net zo worden als zij. Toen ik klein was, gaf ze me het gevoel dat ik bijzonder was. Ze vroeg

mijn mening over van alles en hurkte bij me neer om naar me te luisteren. Toen ik een puber was, zei ze dat ik slim en moedig was.

Ik had haar altijd mooi, sterk en dapper gevonden. Ze hield van solozeilen. Ze las, schreef en sprak Mandarijn. Ze had met haar tweede man een jaar door Afrika gereden. Ze zat bij de vrijwillige brandweer van onze kleine strandgemeenschap. Alleen achter het stuur van de brandweerwagen droeg ze geen hakken. Ze maakte in haar eentje maaltijden voor tientallen mensen en haar huis puilde altijd uit van de gasten. Achter het grote huis had ze een broeikas waar ze gardenia's en plumeria's kweekte. Daar had ze een keer een jong rood lynxje bij de deur gevonden. Ze had het diertje een bakje melk gegeven en gehoopt dat de moeder het weer kwam halen, maar een andere buurtgenoot zei dat hij bij de markt een dode rode lynx op de weg had zien liggen. Toen had Katherine zich over het lynxje ontfermd en het alle moederliefde gegeven die haar kinderen ook van haar hadden gekregen. Het diertje kreeg 's avonds lamsvlees en een schaalje slagroom toe.

Mijn grootouders waren hecht met haar ouders bevriend geweest. Ik was bevriend met twee van haar kinderen en een neefje en nichtje. Ik vond het fijn bij haar en haar familie. Ik wilde dat ze zich ook over mij ontfermde.

Die week met mijn vader en mijn broer vroegen Katherine en haar man me op een avond te eten. Ik vroeg Katherine of ik haar even onder vier ogen kon spreken. Natuurlijk, zei ze, en we gingen naar boven, naar haar

slaapkamer. We gingen zitten op haar enorme witte bed met de vele zachte kussens in linnen slopen. Ik hield een van die kussens tegen mijn borst gedrukt toen ik haar vertelde dat ik als klein meisje door mijn vader was verkracht. Ik zei dat ik het gevoel had dat ik gek werd en niet wist wat ik moest doen. Ze boog zich naar me toe en ik dacht dat ze me in haar armen zou nemen, maar ze legde een hand over mijn mond. ‘Zet je eroverheen,’ zei ze. ‘Niet meer over praten. Je moet het vergeten en je eroverheen zetten.’ Toen vertelde ze dat zijzelf als kind was aangerand. Ze zei dat haar ouders ervan wisten en er niets aan hadden gedaan. ‘Maar die dingen moet je vergeten, je moet je eroverheen zetten,’ zei ze. Ze zei dat ik naar huis moest gaan, naar mijn vader, en er nooit meer over praten. Daarna was het tussen ons nooit meer zoals vroeger. Ze was niet aardig meer tegen me en ontliep me de rest van de vakantie.

Op een middag, ongeveer een jaar na die week op het eiland, sprak ik mijn vader aan op onze incestueuze relatie. Hij was met mijn broer wezen tennissen. We lieten mijn broer achter en gingen door de buitenwijk wandelen waar mijn vader woonde. Mijn vader zei dat ik hem als klein meisje had verleid. Ik herinnerde hem eraan dat ik nog maar een peuter was toen het begon. Hij antwoordde dat ik zo’n slim, vroegrijp kind was, zo nieuwsgierig naar alles, en dat ik wilde dat hij me aanraakte, ik zei dat hij eens moest voelen hoe zacht het was. Hij was in die tijd zo eenzaam doordat mijn moeder ziek was en in het



diepst van haar depressie zat, en hij zei dat ze koud en wreed tegen hem was. Het enige wat haar interesseerde waren paarden en de steeplechase, ze vroeg nooit naar zijn leven of zijn interesses. Ze kleineerde hem – zijn baan, zijn kleren. Ze wilde meer geld, ze wilde dat hij haar gelukkig maakte, en hij werkte zo hard en verdiende nooit genoeg. Hij zei dat hij in die tijd altijd doodmoe was en dat ik het enige lichtpuntje in zijn leven was. Hij zei dat hij er spijt van had. Hij klemde zijn kaken op elkaar, sperde zijn ogen open, keek onder het lopen naar de grond en herhaalde dat hij er spijt van had.

Een dag na dat gesprek zei hij weer dat hij berouw had van alles wat hij had gedaan. Hij huilde en zei dat hij er spijt van had dat hij bij mij had gehaald wat hij van mijn moeder nodig had. Een dag daarna belde hij om te vragen of ik kon komen praten. Als ik hem ervan bleef beschuldigen dat hij me zou hebben verkracht, zei hij, dan was ik zijn dochter niet meer. Dan was ik dood voor hem. Ik kan alleen maar aannemen dat hij met een advocaat had gepraat, dat hij daardoor nu termen als ‘beschuldigen’ en ‘zou hebben’ in de mond nam en onze incest niet meer toegaf maar ontkende. Hij had de hele familie over mijn ‘beschuldigingen’ verteld. Mijn grootvader wilde me laten opnemen, maar er was geen aanleiding. Op mijn verjaardag belde mijn tante me ’s morgens heel vroeg om te zeggen dat ze aan de kant van mijn vader stond. Dat was in de tijd dat mijn broer met zijn studie stopte. Hij had altijd viool gespeeld, hij was een serieus violist, maar in eens speelde hij niet meer. Hij sloot zich dagen achtereen

op in zijn kamer. Hij huilde en zei dat hij niet meer wist wie hij moest geloven. Op een avond vertelde hij dat hij zelfmoord had overwogen om alles wat er in ons gezin was gebeurd.

Mijn vader sprak er ook over met zijn vrienden. Een van hen nodigde me uit voor een kop koffie. Hij zei dat hij er voor me was, dat hij mijn pijn begreep. Huilend vertelde hij dat hij als kind was misbruikt. Van koffie gingen we over op wijn. Hij vertelde over zijn pijn, zijn stilzwijgen en wat dat allemaal bij hem had aangericht.

Een maand nadat ik mijn vader met de incest had geconfronteerd, nam hij ontslag op zijn werk en ging op reis. Maandenlang hoorde ik niets van hem, totdat ik een kaart van hem uit Australië kreeg. Voorop stond een jong konijntje in een wei met wilde bloemen. Binnenin had hij geschreven: *Van harte beterschap*.

Ik voelde me volledig verantwoordelijk voor de crisis waarin mijn broer terecht was gekomen. Ik trok het niet; hij leek met de week depressiever en angstiger te worden. Ik werd bang dat hij er een eind aan zou maken. Ik zei dus dat hij niet moest tobben, dat het niet echt gebeurd was. Ik zei dat ik door iemand anders moest zijn verkracht. Daarna begon het weer beter met hem te gaan. We hebben er sindsdien nooit meer over gesproken.

Toen mijn vader terug was, nodigde ik hem uit voor een etentje in een restaurant waar ik graag kwam en we namen een salade met biet en rucola vooraf. Ik zei tegen mijn vader dat ik waarschijnlijk door iemand anders was

verkracht en dat ik het niet meer over het verleden wilde hebben. Ik zei dat het niet meer uitmaakte. Mijn vader zei niets. Toen vroeg hij of ik zin had om over een paar weken naar de film te gaan. Ik zei ja, al had ik er geen zin in, maar ik was opgelucht dat alles in het gezin weer normaal was.